

שריף شريف

מחזה מאת תומר אלדובי

הועלה בבכורה בתיאטרון חיפה ב-16.06.2022 בימיו תומר אלדובי.

זכויות יוצרים:

© כל הזכויות שמורות 2022

תומר אלדובי

shariftheplay@gmail.com

דמויות פלסטיניות

שריף – בן 22. שריף נולד בכפר פלסטיני ברשות הפלסטינית. הבן הבכור במשפחה. נור, בן זוגו – מבוגר משריף בחמש שנים. תושב אותו הכפר. סובחי, אביו – בשנות החמישים לחייו. עובד במאפיה המשפחתית שעוברת מדור לדור. אלהאם, אמו – בשנות הארבעים לחייה. שוטר פלסטיני. סלים, דודו (ללא טקסט).

דמויות ישראליות

אסתר, חיילת במנהל האזרחי, מתאם פעולות הממשלה בשטחים – כבת 18. עולה חדשה. ליבי, מנהלת מאפיה – כבת 30. לסבית שמנהלת מאפיה מצליחה. סוכן שב"כ. קובי, מנהל קיוסק – כבן 50. מנקה בסופר – בן. בת מיעוטים.

הדמויות יכולות להיות מגולמות על ידי ארבעה שחקנים או יותר: שריף ונור יגולמו על ידי שני שחקנים גברים, יתר הדמויות יגולמו על ידי שחקן ושחקנית בהתאם למגדר של הדמות.

זמן ומקום

נקודת ההווה של המחזה היא ששריף בן 22 והוא שוהה בישראל כבר שנתיים, שבמהלכן ניסה להשתייך ולהסתדר בכוחות עצמו, אך התקשה לשרוד בלי תנאי מחיה בסיסיים. התקווה היחידה שנותרה לו היא להיפגש שוב עם נור, אהובו, שגורלו אינו ידוע לו מאז שנכנס לישראל.

שריף נאחז בתקווה הזו ומדמיין שנור נמצא לידו. הוא משוחח איתו ומשתף אותו בחוויותיו, אך נור הוא פרי דמיונו. השיחות עם נור מציפות עבור שריף פלשבקים וזכרונות של אירועים שקרו בחייו. זכרונות מתערבבים זה בזה ומוצגים על הבמה בסדר לא כרונולוגי. כששריף מאבד תקווה שיצליח אי פעם לפגוש שוב את אהובו, הוא שומט את הזכרונות ומנסה בכוח רב לחזור למציאות העגומה.

תפאורה

חלל ריק שבמרכזו שולחן רחב וארוך על גלגלים שמשמש כתפאורה לכל התמונות. בכל צד של הבמה נמצאים שני כסאות שמשמשים את השחקנים כמאחורי הקלעים. הכסאות חשופים לקהל ותלויים ומפוזרים סביבם פריטי לבוש ואביזרים. השחקנים נשארם על הבמה כל משך ההצגה, ועוברים מדמות לדמות מול הקהל – בזמן התמונה ובין תמונה אחת לשנייה.

תמונה 1 (פתיחה) – בחוף ים בישראל.

(שריף בן 22. הוא נמצא בישראל כבר שלוש שנים. הוא משוחח עם נור הדמיוני בחוף ים. שאר השחקנים מארגנים את הבמה, את פריטי הלבוש ואת האביזרים)

שריף: נור, עשית פעם טעות ששינתה את כל החיים שלך?

אני מתכוון לטעויות נעימות, טעויות מלטפות, טעויות אינטימיות: לגעת בקצה של הקצה של הקצה של היד שלך כשאתה שם את הטיפ על השולחן במסעדה. להפיל את העיסה האחרונה של הבצק כשאני שומע את השם שלך. להסתכל לך בעיניים הכחולות-הגדולות כשאתה עובר מתחת למרפסת ומרים את הראש לרגע קצר, והמבטים מצטלבים ומיד נפרדים, כמו מצמוץ. לכתוב באותיות מחוברות-צמודות-צפופות כדי שאף אחד אחר לא יבין, "אני אוהב אותך", לקפל קטן-קטן ולשים בכיס של החולצה שלך.

נור, אתה כאן? אתה מקשיב לי?

(שריף מדמיין שאביו קורא לו)

שריף: מישהו קורא לי? אבא? זה אתה, אבא?

תמונה 2 (ירושלם) – מאפיה בכפר הפלסטיני.

(שריף חוגג יום הולדת 16. האב לבוש בסינר ועליו שם העסק המשפחתי: "מאפיית נאסר". הוא לש בצק ומפעם לפעם מעשן סיגריה. האם בוחרת מאפים למסיבת יום ההולדת. האב סיפר לאשתו שהיום יבשר לשריף על הירושלם)

אבא: שריף, יש המון עבודה!

אמא: אני מבקשת שתחשוב על זה שוב.

אבא: אני לא יכול יותר.

אמא: אתה מכיר את אח שלך סלים. כשהוא ישמע על זה -

אבא: אני כבר הפסקתי לפחד מאח שלי. שריף!

אמא: הוא מסוגל לעשות הכל כדי לקחת בחזרה -

(שריף נכנס ונעמד בפתח המאפיה)

אמא: יום הולדת שמח!

אבא: מזל טוב, בן שלי.

(שלושתם מתחבקים, רוקדים ושרים)

אבא: בוא, יום קצר.

(אביו שם עליו סינר והם לשים בצק יחד. האמא מסתכלת על שריף בגאווה)

אמא: אתה משתפר, שריף!

אבא: הוא כבר זוכר בעל-פה את כל סוגי הלחמים. אלהאם, אני רוצה עוד ילדים.

שריף: אמא, אני גם רוצה אחים.

אבא: אם כל שלוש בנות נולד לי ילד, שיהיו לנו עוד שלוש בנות.

אמא: אינשאללה, אינשאללה.¹

אמא: כולם יהיו היום במסיבה שלך, שריף!

שריף: כולם?

אמא: שמעתי ששחררו אותו הבוקר.

אבא: הצבא הישראלי עצר אותו בלי שום סיבה.

שריף: אז הוא גם בא?

אמא: אני בטוחה שנור רוצה לחגוג איתך.

(שריף מתרגש לשמוע שנור יגיע למסיבה והוא מפיל את עיסת הבצק על הרצפה)

אבא: שריף!

שריף: אבא, לא שמתי לב.

אבא: זו העיסה האחרונה שלנו! אמיר במיוחד הזמין אותה.

אמא: סובחי, הוא מתרגש. לא בכל יום חוגגים 16!

אבא: זה לא תירוץ! דווקא כשאני רוצה לספר לו -

אמא: אתה לא יכול לחכות עם זה?

אבא: חיכיתי מספיק.

---

¹ מערבית "בעזרת השם".

אמא: אתה עושה טעות גדולה. אנחנו ניפגש בבית. (היא יוצאת)

שריף: על מה דיברתם?

אבא: על המתנה שלך.

שריף: מה זה, סינר נקי? נעליים חדשות? סכין חדה? (אביו מחייך ומהנהן לשלילה)

אבא: אני סומך עליך שהמאפיה המשפחתית תישאר בידיים של הבן הבכור שלי. זאת המתנה שלך!

שריף: תודה, אבא!

אבא: ממחר נעבוד ביחד כל יום, מבוקר עד ערב.

שריף: ומה עם בית הספר?

אבא: אני עובד מגיל 10 ולא הפסקתי יום אחד. תראה את הבגדים שלי כמה שהם מלוכלכים, מסריחים.

שריף: והדוד שלי סלים לא יעשה מלא בעיות?

אבא: אתה גם כמו אמא שלך? הוא לא יתקרב אליך.

שריף: אולי עוד כמה שנים?

אבא: שריף, יש לאבא שלך כל מיני בעיות.

שריף: מה יש לך?

אבא: בוא נגיד שהלב שלי לא עובד כמו הלב שלך, כמו של אמא.

שריף: אולי תפסיק לעשן?

אבא: אני מעשן סיגריה אחת ליד הקפה.

שריף: ושותה עשר כוסות ביום.

אבא: אני אפסיק בשבילך. (הוא מכבה את הסיגריה)

שריף: אתה תחיה עד 120.

אבא: אינשאללה. אתה מקבל את המאפיה עם הלחם הכי טעים בכל פלסטין. אתה מוכן לעבוד קשה?

שריף: אבא, אני אהיה האופה הכי טוב שיש!

אבא: ואם תתמיד ותהיה חרוץ, אתה תצליח למצוא אישה טובה ולהקים משפחה.
בוא, שלא יחכו לנו. (הם פושטים את הסינר ויוצאים)

תמונה 3 (לילה ראשון בישראל) - רחוב צדדי בעיר מעורבת במרכז ישראל.

(שריף בן 19. שריף ברח באישון לילה מהכפר ונכנס לישראל בדרך לא חוקית. פנסי מכונית חולפים על פניו והוא מנסה להתחבא מעוברי אורח. האורות מתרחקים עד שנעלמים כשהוא מגיע לרחוב צדדי. בגדיו מלוכלכלים ומשופשים ועל גבו ילקוט ישן מעוטר בציור צבעוני של ציפור. בזמן הבריחה, הוא משוחח עם נור הדמיוני ונזכר כיצד נור לימד אותו למצוא מקום בטוח כשהיו בכפר)

שריף: נור, אין לי מושג איפה אני.

נור: תסתכל על השלטים בערבית, ותלך לכיוון תחנה מרכזית, ואל תעצור בדרך.

שריף: אין לי כוח יותר.

נור: אתה קרוב.

שריף: אם מישהו רואה אותי –

נור: תתרחק מכל האנשים, ואל תסתכל להם בעיניים, ותעמוד זקוף.

(סירנת משטרה נשמעת מרחוב סמוך)

שריף: נור, משטרה!

נור: תברח!

שריף: מה עושים לי אם תופסים אותי?

נור: הם יזרקו אותך במחסום הכי קרוב.

שריף: אם אני לא מקבל את האישור...

נור: אני לימדתי אותך הכל.

(סירנת המשטרה מתרחקת. שריף מגיע לרחוב פינתי ומוצא מקום מבודד ושקט. הוא מתיישב ומתנשף בכבדות)

נור: הגעת.

שריף: אני כאן. נור, הצלחתי.

נור: אני ידעתי שתצליח.

שריף: אני לא מאמין שאני בישראל.

נור: אני גאה בך.

שריף: אני גמור מעייפות.

נור: תתאפק. אלה השעות הכי מסוכנות.

שריף: אני לא יכול להחזיק מעמד.

נור: לשדוד לך את הסלולר ולקחת את הכסף שלך. תשים הכל בתחתונים. (שריף דוחף הכל לתחתונים)

שריף: אולי הייתי צריך להישאר?

נור: לא הייתה לך ברירה.

שריף: איך הוא גילה?

נור: הוא עקב אחריך.

שריף: חשבתי שלא יקרה לי כלום בבית.

נור: זאת לא אשמתך.

שריף: מתי אני אראה אותך?

נור: בקרוב. מסוכן לך לחזור.

שריף: אבל אני בלעדיך!

נור: אני תמיד איתך.

שריף: (שריף עוצם עיניו ומנסה להירדם. הוא מסתובב מצד לצד) לילה טוב, נור.

נור: שריף, תישאר ער עד שתזרח השמש!

שריף: אני כבר חולם עליך שאנחנו ישנים ביחד, מחובקים.

נור: שריף? שריף, נרדמת? שריף?

תמונה 4 (תשאול צבאי) – משרד צבאי של המנהל האזרחי במעבר שבין הרשות הפלסטינית לבין מדינת ישראל.

(שריף בן 20. לאחר מספר ימים מאז ששריף נכנס לישראל, הוא מגיע לריאיון על מנת שייקבע אם יוכל לשהות חוקית במדינה. במרכז המשרד הקטן והדחוק ניצב שולחן ועליו קנקן קפה ולידו כוסות קפה ריקות ומלאות. בסמוך אליהם קלסר עב כרס עמוס בטפסים, שרבים מהם מסודרים בערימות. לצדם מכשיר הקלטה, טיפקס ועט. החיילת, עולה חדשה עם מבטא כבד שמצביע על המדינה ממנה עלתה, משתמשת במטהר אוויר ריחני מפעם לפעם. השאלות שהיא שואלת גורמות לו להיזכר בחקירה האלימה שעבר בתחנת המשטרה הפלסטינית, עד שהתשאול הצבאי והחקירה במשטרה מתערבבות בראשו)

חיילת: שריף נסאר? שריף נסאר כאן?

שריף: מה?

חיילת: גם איחרת וגם נרדמת.

שריף: לא ישנתי כבר כמה לילות.

חיילת: תיכנס. (היא לוחצת על מכשיר ההקלטה) אני אסתר, נעים מאוד. השיחה מוקלטת מעכשיו. מה השם שלך?

שריף: שריף נסאר.

חיילת: שב, שב. בקול ברור ולתוך המכשיר.

שריף: שריף נסאר.

חיילת: בן כמה אתה?

שריף: אני בן 20.

חיילת: במסגרת התשאול, אנחנו נבדוק אם ניתן לאשר את בקשתך לקבלת היתר שהייה לצרכי רווחה. הבנת מה שהסברתי?

שריף: זה הכל בעברית?

חיילת: המתורגמן שלנו במחסום אחר ויהיה פנוי רק (היא מסתכלת בקלסר) בחודש הבא. אני אקבע לך תור... (היא סוגרת את הקלסר וקמה לצאת בזמן ששריף מתלבט אם יצליח להסתדר בעברית כל משך הריאיון)

שריף: לא, לא, אני בסדר.

חיילת: נתחיל. (היא מתיישבת בחזרה ופותחת את הקלסר) אתה מאשר ש"חדרת לישראל בניגוד לחוק לפני שמונה ימים?"

שריף: לא ממש הבנתי.

חיילת: (היא מסבירה בידיה) אתה מאשר שנכנסת למדינה זרה והיה לך אסור?

שריף: (הוא מחפש את המילה המתאימה בעברית) לא היה לי -

חיילת: זה אומר "כן או לא"?

שריף: הרביצו לי.

חיילת: אני חייבת תשובה של "כן או לא"?

שריף: כן.

חיילת: (היא מסמנת בטופס וממשיכה להקריא) אתה טוען שאתה "נרדף על רקע של

נטייה מינית ומסוכן לך לחיות בכפר"?

שריף: שו?²

חיילת: אתה לוטי?³

(פאזזה)

שריף: כן.

חיילת: (מסמנת) האם הגורם שממנו נשקפת הסכנה הוא "גורם מדינתי בתחומי

הרשות הפלסטינית ומנגנוניה"?

שריף: מה זה (הוא מנסה לחזור על המילה שהשתמשה בה ושניהם טועים בהגייתה)

"מנגנוניה"?

חיילת: אני לא יודעת... מודיעין, משטרה...

שריף: כן, המשטרה מחפשת אותי. (היא מסמנת)

חיילת: לפי בדיקות שלנו, "חברי הקהילה ברשות הפלסטינית לא נרדפים בשל

זהותם המינית ולא נשקפת סכנה ממשית ומיידית לחייהם, במיוחד כל עוד

התנהגותם אינה מוחצנת. מקרים של החצנת היחסים מסתיימים בפיזורים

ובאזרה לבל יחזרו על מעשיהם בפומבי". זה נכון לגביך?

שריף: שו?

חיילת: אי אפשר ככה. אני לא יכולה יותר.

² מערבית: "מה?".

³ מערבית: מילת גנאי שמשמעותה הומו.

שריף: אני בסכנה.

(שוטר פלסטיני נכנס לבמה מצדה השני כך ששריף יושב בינו לבין החיילת. הוא מעשן ומחזיק בידו השנייה כוס קפה רותח. השוטר מפיל את שריף מהכיסא, מבקש ממנו לשבת ושוב מזיז את הכיסא. הוא מסמן לשריף לשבת וכשריף מתקרב, הוא מעיף את הכיסא רחוק)

שוטר: ישנת טוב?

חיילת: זה נכון לגביך, כן או לא?

שריף: לא.

חיילת: אני מסמנת.

(השוטר מבקש מהחיילת סיגריה ומעשן)

שוטר: אתה צמא?

שריף: כן.

חיילת: אתה אמרת "לא"!

שוטר: קפה?

(שריף מהנהן לחיוב. השוטר שופך עליו את הקפה ומיד מוזג כוס נוספת)

חיילת: אז מה התשובה?

שוטר: אתה עדיין צמא?

שריף: לא.

חיילת: לא, סופי. (מסמנת)

שוטר: אתה יודע למה אתה במשטרה?

שריף: בגלל הדוד המניאק שלי. (השוטר שופך עליו כוס קפה שנייה ומוזג כוס שלישית)

שוטר: הדוד שלך סלים הוא בן אדם דתי, איש ישר שלא יפגע באף אחד.

חיילת: אני מביאה לך טופס.

שוטר: תעזור לי לעזור לך להשתחרר מפה היום. אתה בטוח תדע לזהות מי זה לידך. (השוטר מראה לו את אותן תמונות מטושטשות של שני גברים מדברים ברכב שהראה לו סוכן השב"כ כשהיה בן 18)

חיילת: לפרט בטופס הזה על כל המערכות האינטימיות שהיו לך.

שריף: זה אפילו לא דומה לי.

שוטר: אתה משקר לי?

שריף: לא, אני לא יודע מי זה.

שוטר: זה אתה והבן של ראש העיר. ופה זה הבן של מפקד התחנה איתך באוטו.

חיילת: תכתוב כל מה שאתה זוכר: מתי נפגשת עם גברים בפעם ראשונה? איך הכרתם, מה עשיתם? אנחנו צריכים שמות, כתובות.

שוטר: אני רוצה לדעת הכל: מתי נפגשתם פעם ראשונה? איך הכרתם? אני רוצה שמות, כתובות.

שריף: אין לי איך לעזור לכם! (השוטר מרים כוס שלישית)

שוטר: התמונות האלו כבר פורסמו בכל הכפר. אתה משקר לי?

שריף: אני אומר את האמת.

(השוטר שופך עליו את הכוס ויוצא)

חיילת: בטופס הזה לפרט כל קשר שניהלת עם גורמי הביטחון הישראליים. אנחנו חייבים לוודא שאתה לא מהווה סכנה למדינת ישראל.

שריף, אתה נרדמת שוב? אתה רוצה מים? קפה?

שריף: לא, לא, לא קפה.

חיילת: אנחנו סיימנו. (היא מביאה לו טופס נוסף) בטופס הזה תחתום שכל מה שדיברת אמת וכל מה שנאמר מקובל עליך.

שריף: אישורים אצלך?

חיילת: (היא מתחילה לארגן את החפצים) אני רק ממליצה והמפקדים מקבלים את ההחלטה הסופית.

שריף: החיים שלי בידיים שלך.

חיילת: כל בקשה תיבחן בפירוט.

שריף: כמה זמן אישור?

חיילת: כל מקרה לגופו. יאללה, צהריים ואני מתה מרעב. (היא מגישה לו טפסים)

תמונה 5 (הצעה מהשב"כ) - המאפיה המשפחתית ברשות הפלסטינית.

(שריף בן 18. אביו חולה מאוד ושריף עובד במקומו במאפיה מהבוקר ועד הערב כדי לפרנס את המשפחה. הוא פושט סינר מלא בקמח ומנקה את הדלפק. סוכן שב"כ מדבר אליו מחוץ למאפיה)

סוכן: סלאם עליכום.

שריף: ועליכום סלאם.

סוכן: נשאר לכם מנקיש⁴?

שריף: מצטער, אנחנו סגורים.

שריף: שמעתי שאתה מכין את זה הכי טוב שיש.

שריף: אף פעם לא ראיתי אותך פה.

סוכן: אשתי תמיד קונה - אני פעם ראשונה.

שריף: הלוואי שיכולתי לעזור לך. תבוא מחר.

סוכן: אתה יכול לעזור לי במשהו אחר? אני קפטן ויסאם. נעים מאוד.

שריף: אין לי מה לדבר עם המוח'אבארת.⁵

סוכן: אתה בטוח?

שריף: אל תיכנס.

סוכן: אתה בקשר רומנטי עם גבר, נכון?

שריף: על מה אתה מדבר?

סוכן: אנחנו בשב"כ יודעים עליך ועל נור.

שריף: אתה ממציא הכל.

סוכן: יש לנו תמונות. אתה רוצה לראות?

(הסוכן נכנס לתוך המאפיה ומתקרב לשריף. הוא מראה לו בסלולר תמונות מטושטשות שלו ושל נור מתנשקים)

סוכן: כאן אתה מחזיק לנור את היד כשהוא שם את הטיפ על השולחן במסעדה.

—ופה—

⁴ שם של מאפה מאזור הלבנט.
⁵ מערבית: "שירות הביטחון הכללי".

שריף: אתם עוקבים אחרי?

סוכן: פה בבית הנטוש של אבו יאסין, החולה סוכרת שמת מדום לב. סגרתם את
הוילונות, הדלתות והחלונות, ובחושך מוחלט אתם התפשטתם –

שריף: בכלל לא רואים את הפנים שלי.

סוכן: מי יאמין לך כשהתמונות האלה יפורסמו בכל הכפר? אתה יודע שהדוד שלך
סלים חם על המאפיה.

שריף: מה אתה רוצה ממני?

סוכן: שתברר מה יש לבן דוד שלך לחפש שבועיים במפגשים של הגייהאד.

שריף: בחיים לא.

סוכן: שריף, תעזור לי לעזור לך. חשבת מה אבא שלך יעשה כשהוא יראה את
התמונות?

שריף: אבא שלי ישמור עליי.

סוכן: אתה בטוח בזה?

שריף: כן. עוד לא סיפרתי לו –

סוכן: אתה כבר בן 18. אל תתעקש.

שריף: עוף מפה.

סוכן: שאלוהים יהיה איתך.

(הוא ניגש ללכת)

שריף: מה אתה צריך?

סוכן: היום בארוחת אפטאר⁶, תשיג לי כמה שמות, כתובות ואני אדאג לכל מה
שתצטרך.

שריף: אתה לא תפרסם את התמונות?

סוכן: הנה, מחקתי.

שריף: למה שאני אסמוך עליך?

⁶ ארוחת הערב ששוברת את הצום היומי בחודש הרמדאן.

סוכן: אתה מעדיף אותנו או את הדוד שלך?

שריף: אני לא רוצה אף אחד.

סוכן: קח. (הוא מביא לו מכשיר הקלטה) אתה לוחץ כאן כדי להפעיל. בזמן הארוחה תחביא בתחתונים ואף אחד לא ישים לב. בינתיים כשאתה בבית, תחביא מתחת לכרית. יש מאחורה פתק עם המספר שלי, תשנן ותעלים אותו. אתה מתקשר רק אם זה מקרה של חיים או מוות. ברור?

שריף: תביא לי כסף.

סוכן: רואה שאתה לא ילד. שריף, זה הסוד שלנו, אוקיי? אסור שאף אחד ידע.

שריף: אף מילה.

סוכן: עכשיו תלך, שההורים שלך לא יחכו.

תמונה 6 (חיי רחוב) - רחוב הומה אדם בעיר מעורבת במרכז ישראל.

(שריף שוכב על קרטון בסמוך לפחי זבל ליד סופר ברחוב הומה אדם ומרכזי. הוא נראה עייף, רעב, שיערו מלוכלך ובגדיו מסריחים. לצדו הילקוט הבלוי. הוא משוחח עם נור הדמיוני, שמעודד אותו לנסות ולשרוד בישראל)

שריף: למה אתה לא עונה לי?

נור: זה מסוכן

שריף: וגם אמא ואבא... מאז שאני בישראל, כולכם שכחתם ממני?

נור: אנחנו ניפגש בקרוב.

שריף: אני משתגע כשאתה לא איתי!

נור: שריף, אתה בישראל ומחכה לאישור.

שריף: אתה באמת מאמין שהצבא הישראלי יביא לי?

נור: אתה חייב לחפש עבודה אחרת לא תשרוד.

שריף: לא, אני אחזור אליך בקרוב.

נור: ומה תעשה עד אז? כמה זמן תצליח להישאר ברחוב, אה?

אתה רואה את הסופר שם?

(שריף מהנהן בחיוב)

נור: קדימה, תקום, תנקה את הבגדים, תסדר את השיער. תעמוד זקוף. תחייך. יותר. יותר.

(מנקה בסופר יוצאת לזרוק שקיות זבל. על כתפה תיק)

זאת ההזדמנות שלך, לך תעזור לה עם הזבל.

שריף: אולי את רוצה עזרה?

(היא נבהלת, צועקת ומפילה את השקיות. שריף מרים אותן וזורק לפח)

מנקה: פה אתה ישן ליד הפחים?

שריף: כבר שבועיים.

מנקה: אף פעם לא ראיתי אותך. (היא חוזרת לכיוון הסופר)

שריף: אני -

נור: ג'ורג'.

שריף: אני ג'ורג'.

נור: תספר לה שאתה מחפש עבודה.

שריף: אני חייב לעבוד.

מנקה: בדיוק סיימתי להיום.

נור: אולי תעזרי לי?

שריף: את תעזרי לי?

מנקה: אני מצטערת.

נור: אל תוותר. אתה צעיר, חזק!

שריף: אני עובד טוב, אני יודע לנקות, לעשות הכל –

מנקה: הם לא מעסיקים פה... (פאוזה) הומלסים.

שריף: אבל –

מנקה: בשכונה פה זה לא מתאים. וגם לך תישן במקום אחר, אם הבוס שלי רואה

אותך מחוץ לסופר זה לא יהיה טוב בשבילך. עדיף תעבור בדרום העיר.

קח, אף אחד לא קונה את זה גם ככה. (היא מביאה לו צנצנת מלפפונים חמוצים כבושים ויוצאת)

שריף: אני בחיים לא אמצא עבודה.

נור: אתה מדבר כמו ערבי.

שריף: מה לעשות?

נור: תדבר כמוהם. תחזור אחריי. (נור מתאמץ לדבר בעברית בלי מבטא ערבי ופונה לקהל) בוקר טוב, אהלן.

שריף: אבל "אהלן" זה בערבית.

נור: תנסה.

שריף: בוקר טוב, אהלן.

נור: אתם מחפשים עובדים?

שריף: אתם מחפשים עובדים?

נור: אני אדם מחיפה.

שריף: אני אדם מחיפה.

נור: יש לכם אחלה של מקום.

שריף: גם "אחלה" זה ערבי.

נור: זה הסלנג שלהם.

שריף: יש לכם אחלה של מקום.

נור: אני אשמח לעבוד אצלכם.

שריף: אני אשמח לעבוד אצלכם.

נור: עוד פעם.

(שריף חוזר כמה פעמים ונור מתקן את ההגייה והמבטא, עד ששריף נשמע כמו ישראלי צבר)

יופי! מעולה!

שריף: פעם חלמתי להיות אופה.

נור: תעבור ממאפיה למאפיה עד שתגשים את החלום!

שריף: אתה זוכר מה תמיד אמרת לי כשנפגשנו?

נור: בבית של אבו יאסין?

תמונה 7 (שריף ונור נתפסים) – שריף בן 19. בית נטוש ברשות הפלסטינית.

(שעת ערב. על רצפת הבית הקטן והמחניק מזרון דק, מתפורר ומצהיב ומנורה שמאירה בקושי.
נור ממתין לשריף בדאגה)

נור: (שריף נכנס) עקבו אחריך?

שריף: לא.

נור: אתה בטוח? (נור בודק בעצמו)

שריף: עיוני⁷, התגעגעת אליך.

נור: צפיתי בך כל השבוע במאפיה, יש לך כשרון נדיר.

שריף: אתה תמיד אומר לי את זה.

נור: ותהיה לך המאפיה הכי מפורסמת בפלסטין.

שריף: אינשאללה. (פאזזה) אני רוצה לשתף אותך במשהו.

נור: מה שתמצא.

שריף: החלטתי לספר להורים שלי עלינו.

נור: לא מתאים לך לדבר שטויות.

שריף: ההורים שלי אוהבים אותי.

נור: סובחי לא יקבל את זה בחיים.

שריף: אין לו עוד הרבה שנים.

נור: בדיוק, יש לו כבר מספיק דאגות.

שריף: כמה אפשר להסתתר?

---

⁷ מערבית: "עיניים שלי".

נור: אין לנו ברירה.

שריף: זה הפתרון שלך – כל הזמן לבדוק שלא עוקבים אחרינו?

נור: אנחנו צריכים להתחתן ומהר.

שריף: אחד עם השני?

נור: כל אחד עם אישה אחרת.

(פאוזה)

נור: אנחנו היום שנתיים ביחד.

שריף: אני לא חשבתי שתזכור.

נור: קניתי לך מתנה. מעכשיו יהיה לנו נוח יותר. (הוא מביא לו מצעים חדשים)

שריף: כבר לא נצטרך בעמידה...

שניהם: עם היד על הקיר. (הם צוחקים)

נור: בוא, תעזור לי.

(הם פורשים את המצעים ומסדרים מהמזרון העלוב מיטה יפה. נור פושט את החולצה ונשכב, מסמן לשריף להצטרף)

שריף: נמאס לי להיות איתך רק במקומות כאלה דוחים.

נור: אתה מבין כמה זה מסוכן? זה עלול להתגלות תוך שנייה בכל הכפר.

שריף: אני אגיד להורים שלי שלא יספרו.

נור: אתה יודע שהדוד שלך –

שריף: כל הזמן דוד שלי.

נור: מחפש כל דרך להעיף אותך מהמאפיה. ואני שומר עליך.

שריף: אני לא צריך שתשמור עליי.

נור: אתה כבר בן 19. עוד לא הבנת איפה אתה חי?

שריף: אני רוצה לחיות את החיים שלי בדרך שלי.

נור: בוא נחזיק ידיים בשוק.

שריף: יאללה.

נור: כן וגם נתנשק באמצע הכפר.

שריף: יאללה.

נור: אני לא רוצה לדבר על זה עכשיו.

שריף: מתי כן?

נור: אף פעם!

שריף: נור, אני כבר חושב על זה המון המון זמן.

נור: ומה תעשה אם לא יקבלו אותך?

שריף: (בילדותיות) אני אברח.

נור: אין לך מה לחפש שם.

שריף: תיכנס איתי.

נור: אני ממש לא חוזר לשם.

שריף: אבל אני רוצה להישאר איתך.

נור: אז תחכה עם זה. חשבת כמה שזה יפגע בי?

שריף: אני לא הייתי עושה משהו שיסכן אותך.

נור: תחכה עוד כמה שנים.

שריף: טוב, אולי עוד כמה שנים.

נור: בוא למיטה.

(הם מתפשטים ונשכבים על המיטה. שריף עוצם עיניים ומרגיש את פעימות הלב המהירות של נור.

הם מתנשקים. לאחר זמן קצר, נשמעים מרחוק צעדים ולחישות).

נור: מישהו בא.

(הם מנסים לזהות את הרעשים שהולכים ומתחזקים. שריף מזהה את הקול של הדוד. הוא מציץ מבעד לחלון).

שריף: זה דוד שלי. והמשטרה איתו.

נור: תתלבש. אתה חייב לברוח.

שריף: מה פתאום! אני לא משאיר אותך כאן.

נור: הם לא מחפשים אותי.

(הדוד מנסה לפרוץ את הדלת הנעולה וקורא לשריף, מעודד אותו שייצא החוצה)

שריף: אני לא מוכן.

נור: לימדתי אותך כל מה שאתה צריך.

שריף: אני מפחד.

נור: ידענו שזה יכול לקרות, אין לך ברירה.

שריף: נור...

נור: אני אלך לעצור אותם.

שריף: נור, אל תשאיר אותי לבד.

נור: תסמוך עליי, אני דואג לך גם כשאתה רחוק.

שריף: אני אוהב אותך, נור.

(נור יוצא. שריף נותר לבדו בחשכה. הוא מתעשת ומתקשר לסוכן השב"כ)

שריף: (בלחש) הלו? הלו? זה שריף, שריף נסאר.

סוכן: אני לא שומע. הלו? הלו?

שריף: זה שריף, שריף נסאר. אתה אמרת לי להתקשר כשזה דחוף.

סוכן: (באדישות) מה יש?

שריף: אני צריך להיכנס לישראל.

סוכן: לא סיימת את המשימה.

שריף: אני עשיתי הכל, בבקשה.

סוכן: יש עוד.

שריף: הדוד שלי מחפש אותי. בבקשה, אני חייב לברוח.

סוכן: אם אתה נכנס, יעיפו אותך חזרה. תישאר שם –

שריף: אתה הבטחת שתעזור לי.

סוכן: לא יקרה לך כלום, אני אסדר את זה. אבל מעכשיו כל מה שאני מבקש - אתה עושה. ברור?

(שריף נתפס על ידי דודו והשוטר הפלסטיני שהצליחו לפרוץ לבית. הם בועטים בו ומרביצים לו הוא מתחנן שיפסיקו ושישחררו אותו. הם גוררים אותו מחוץ לבמה)

סוכן: הלו? שריף?

תמונה 8 (ריאיון עבודה) – מאפיה בעיר מעורבת במרכז ישראל.

(שריף בן 20. במשך יום שלם הוא עבר בין בתי עסק שונים בדרום העיר בחיפוש אחר עבודה. הוא נכנס בייאוש לאחת המאפיות בשכונה. על הדלפק סלסלאות מלאות לחמים ומאפים טריים)

שריף: שלום, אתם מחפשים עובדים? אני אשמח לעבוד אצלכם.

מנהלת: אני מחפשת עובדים עם ניסיון.

שריף: יש לי ניסיון! אני מחיפה. אני אדם.

מנהלת: (התנהגותו גורמת לה לחשוד בו) עד למרכז באת?

שריף: אין הרבה עבודה שם.

מנהלת: בחיפה?

שריף: יש לך אחלה של מקום.

מנהלת: אצלי עובדים רק מי שאני יכולה לסמוך עליו.

שריף: כבר עברתי בכל העיר, אף אחד לא רוצה -

מנהלת: מאיפה אתה באמת?

שריף: אני מחיפה –

מנהלת: טוב, אני מצטערת.

שריף: אני מרמאללה. אני אחמד.

מנהלת: אני ליבי. אתה רוצה קפה?

שריף: אני לא שותה קפה.

(היא מביאה לו כוס מים עם נענע ולימון)

שריף: לא רציתי לספר לך שאני מהגדה שלא תספרי עליי.

מנהלת: אני נראית לך מלשנית?

שריף: אני לא מכיר אותך.

מנהלת: מה, הכל בסדר? (מתייחסת לרגל)

שריף: כן, הרגל כואב לי. זה בסדר.

מנהלת: אני בטוחה. תראה לי את האישור שלך?

(פאוזה)

שריף: אין לי.

מנהלת: פה אני לא מעסיקה בלי אישורים. תמשיך לחפש ובסוף תמצא.

שריף: אני... אהיה העובד הכי טוב שלך.

מנהלת: אני לא יכולה להרשות לעצמי לקחת סיכונים.

שריף: אני מגיע בזמן, עובד טוב -

מנהלת: השכנים מחפשים אותי. הם מתים להעיף את העסק שלי ולבנות פה מגדל.

אתה מבין? אבל אני יודעת שזה בגלל שאני לסבית.

שריף: מה זה לסבית?

מנהלת: אני אוהבת בנות.

שריף: (הוא בשוק) את עם בנות?

מנהלת: כן, למה?

שריף: אני... אופה. הכי טוב שיש.

מנהלת: אני באמת מצטערת -

שריף: (בנחישות) הייתי מפורסם ברמאללה. כשאני עבדתי במאפיה, אנשים ככה מסתכלים... אני לש ולש, לוקח גם את הבצק, מכין מעמול, מנקיש...

מנהלת: למה אתה פה בכלל?

שריף: אני גר קרוב.

מנהלת: אני מתכוונת, מה אתה עושה בישראל?

שריף: הלכתי משם.

מנהלת: למה?

שריף: היה מסוכן.

מנהלת: אתה גם, נכון?

שריף: מה?

מנהלת: מהקהילה שלנו.

שריף: לא הבנתי.

מנהלת: אתה גם, נו, הומו?

(שריף צוחק במבוכה)

שריף: לא בא לי לדבר על זה.

מנהלת: לאט-לאט, רק תדע שאיתי אתה לא צריך לפחד.

שריף: מחכים לי שם. אני עוד אחזור.

מנהלת: בינתיים, אתה רוצה לעבוד אצלי? עובדים כאן משמרות בוקר או ערב, משבע עד חמש או מחמש עד שלוש. חצי שעה הפסקה. אני משלמת 35 שקל לשעה במזומן כל סוף שבוע. זה נשמע טוב?

שריף: זה... מדהים! (היא מביאה לו סינר)

מנהלת: יש לך איפה לישון?

שריף: אני כל יום במקום אחר.

מנהלת: תישן במחסן בינתיים, תוכל לסדר לך יפה. (היא מביאה לו מצעים שמזכירים לו את המתנה שקיבל מנור בגיל 19) אחמד, קח בחשבון שאם השכנים עושים לי בעיות – אתה תהיה חייב לעזוב. זה הסוד שלנו, בסדר? אסור שאף אחד ידע.

למה אתה בוכה?

שריף: אני אצליח להגשים את החלום שלי.

מנהלת: מה החלום שלך?

שריף: להיות האופה הכי טוב בפלסטין.

מנהלת: אתה עכשיו בישראל.

שריף: אז בכל העולם.

מנהלת: אם תתמיד ותהיה חרוץ, אתה תצליח.

שריף: זה מה שאבא שלי תמיד אמר. אני מתגעגע אליו ולאמא שלי.

מנהלת: כמה זמן לא ראית אותם?

שריף: כבר שנה ויותר. הם גם לא עונים לי.

תמונה 9 (פרידה מהמשפחה) – המאפיה המשפחתית ברשות הפלסטינית.

(שריף בן 19. שריף נחקר באלימות במשך מספר שבועות בתחנת המשטרה הפלסטינית ולבסוף שוחרר. הוא נכנס למאפיה בצליעה. רגלו, פניו וגופו חבולים. אמו שחיכתה לו שיחזור, רצה לעברו, מחבקת ומנשקת אותו)

שריף: יאמא!⁸

אמא: כל הפנים שלך אדומות. והגוף שלך... מה הם עשו לך ברגל?

שריף: הרביצו לי, יאמא.

אמא: כמה שאני דאגתי לך. למה לא סיפרת לי שאתה גיי?

שריף: אני רציתי אבל פחדתי.

---

⁸ מערבית: "יאמא".

אמא: הייתי עוזרת לך.

שריף: מה יקרה לי עכשיו?

אמא: אני הכנתי לך תיק. (מביאה לו את הילקוט הישן שלו ושמה שטרות כסף בידו) אתה חייב להסתלק מפה.

שריף: איפה אבא?

אמא: הוא הלך לדבר עם הדוד שלך סלים.

שריף: אני אחכה לאבא.

אמא: תקשיב לי פעם אחת! אסור לך להישאר פה. אני לא יודעת מה הוא יעשה-

(אביו נכנס. הוא מעשן ואקדח בידו)

אמא: סובחי, הבן שלנו חי.

אבא: אתה באמת כזה? (שריף לא עונה) אתה באמת כזה?

שריף: כן, אבא. (אביו נותן לו סטירה)

אמא: סובחי, זה נס שהוא פה.

אבא: אל תתערבי!

שריף: אני מצטער.

אמא: דיברת עם אח שלך? הצלחת להרגיע אותו?

אבא: האח שלי חושב שהוא מנהל את העניינים בבית שלי!

אמא: זה הכל בגלל המאפיה. (האב מתקרב כדי לתת לה סטירה)

אבא: צאי החוצה!

(האמא יוצאת)

אבא: אני לא חונכת אותך ככה!

שריף: אני לא עשיתי כלום, אני רק –

אבא: סלים הזהיר אותי שוב ושוב ואני כמו אידיוט לא הקשבתי לו! הייתי אומר לך להפסיק מיד עם השטויות האלה ומוצא לך אישה.

שריף: אני יכול לתקן את זה.

אבא: חלאס, זה כבר נגמר! כבר מדברים עליך בכל הכפר! אף אחד לא יבוא למאפיה. ממה אני אמור לפרנס את המשפחה? אתה הורס מסורת של שנים בגלל הסטייה הזאת שהכנסת לך לראש.

(נשמעות צעקות של האם שצועקת על הדוד שדופק בדלת ודורש להיכנס)

שריף: אני אתן לו את המאפיה.

אבא: תשתוק. אתה לא מדבר עכשיו. אתה חשבת על האחיות שלך? מי ירצה להתחתן איתן כשיש לנו במשפחה חולה כמוך? (צעקות האם מתחזקות) הרסת לעצמך את החיים. אתה הרסת לעצמך את החיים. אני צריך לגמור אותך או שהדוד שלך יגמור את כולנו (הוא ממשיך לצעוק על שריף עד שהוא חש כאבים עזים בלב ומתיישב באיטיות)

שריף: אתה בסדר, אבא?

אבא: אתה חייב לעוף מהבית.

שריף: לאן אני אלך?

אבא: כמה שיותר רחוק, אסור לך להישאר בסביבה.

שריף: אני לא רוצה לעזוב.

אבא: הדוד שלך כבר כאן. אתה לא שומע?!

שריף: (ניגש לצאת) אני מפחד.

אבא: שריף, תקשיב לי, כל עוד אני חי הם לא יגעו בך.

שריף: מתי אני אראה אתכם שוב?

אבא: לך! ככה הם לא יחפשו אותך. (אביו יורה לכיוונו. שריף לוקח את הילקוט, בורח ויוצא) אני אוהב אותך.

(האמא נכנסת במהירות לאחר ששמעה את הירייה)

אמא: מה עשית? מה עשית?

תמונה 10 (פיטורים) – במחסן במאפיה בישראל.

(שריף בן 21. בצד המחסן שעמוס במדפים ובציוד, מזרון ועליו מצעים נקיים וכרית שמזכירים את המזרון שלו ושל נור. בגדיו של שריף מקופלים ליד ילקוטו הפתוח. סינר תלוי על וו ולידו על הקיר

תלויה תמונה של קקטוס וברקע בית שתריסי חלונותיו ודלת הכניסה שבורים ומנותצים. מוסיקה ערבית מתנגנת מהסלולר של שריף שרוקד וקופץ מאושר שלא ידע מאז שנכנס לישראל)

שריף: נור, אני מאושר והכל יהיה טוב מעכשיו. אנחנו ניפגש שוב בקרוב, אני מרגיש את זה.

(מנהלת המאפיה נכנסת. היא מודאגת ומוטרדת. שריף רוקד סביבה)

שריף: תרקדי איתי?

מנהלת: מה אנחנו חוגגים?

שריף: הצלחתי! קיבלתי אישור!

מנהלת: אחמד, זה מדהים. עכשיו תוכל לטפל ברגל שלך!

שריף: עוד שבוע התור שלי. אני לא יכול לחכות.

מנהלת: אני צריכה לספר לך משהו.

שריף: אני מקשיב.

מנהלת: אולי –

שריף: מצטער, שנייה. (הוא מכבה את המוסיקה)

מנהלת: אתה עובד רציני ומקצועי בדיוק כמו שהבטחת שתהיה.

שריף: זה הכל בזכותך, את נותנת לי הכל!

מנהלת: אני מאוד מרוצה ומחבבת אותך.

שריף: גם אני!

מנהלת: אתה לא יכול להמשיך לעבוד כאן.

שריף: מה?

מנהלת: השכנים מדברים בלי הפסקה וכל רגע הולכים לעשות ביקורת.

שריף: פתאום אחרי חצי שנה?

מנהלת: הלוואי שיכולתי לעשות משהו.

שריף: אני יכול לישון עד שאני ימצא מקום?

מנהלת: כל רגע הם יכולים לבוא. שריף, יחזירו אותך לשם ואותי... יכולים לשים אותי בכלא.

שריף: לאן אני ילך?

מנהלת: אני אבדוק עם חברים. אולי תוכל לפחות לישון שם. עוד שבוע תחזור עם האישור ונהיה רגועים יותר.

(שריף ניגש לחבק אותה. לפתע, הוא מקבל שיחת טלפון. הוא עונה ושומע את אמו בצד השני. בינתיים, המנהלת מקפלת במהירות את הכרית והמצעים ודוחפת אותם ואת בגדיו לילקוט).

שריף: אמא?

אמא: "שריף, אני מצטערת שלא התקשרתי עד עכשיו".

שריף: אמא!

אמא: "מסוכן לי לדבר איתך אבל אתה חייב לדעת שלאבא היה עוד התקף לב. הוא בבית החולים והמצב שלו רע. הם יחפשו אותך אחרי שהוא ילך, תשמור על עצמך, תעשה מה שאתה צריך". (היא מנתקת)

שריף: הלו? אמא? הלו? (פאזזה) אבא שלי בבית חולים.

מנהלת: אני מצטערת לשמוע. (היא מביאה לו את הילקוט) אתה חייב לעזוב.

תמונה 11 (תדריך נהלים) – במשרד הצבאי.

(לאחר כשנה, בקשתו של שריף לקבלת היתר שהייה אושרה. הוא עומד בפתח המשרד בציפייה ובהתרגשות לקבל היתר השהייה המיוחל. החיילת חסרת סבלנות וממהרת)

חיילת: אני אסתר, נעים מאוד. אתה מוזמן לשבת. השיחה מוקלטת מעכשיו. שריף נסאר?

שריף: נכון.

חיילת: בקול ברור לתוך המכשיר.

שריף: שריף נסאר.

חיילת: נמצאת זכאי לקבלת היתר שהייה לצרכי רווחה. זה ההיתר שלך (היא מוציאה היתר מהקלסר ומניחה בקדמת השולחן. שריף בוחן אותו ומחייך) אני אקריא לך נהלים –

שריף: מותר לשאול שאלה?

חיילת: זה הכל בעברית. המתורגמן שלנו בבסיס אחר והוא יהיה פנוי רק ב... עוד חודש.

שריף: לא זה.

חיילת: בקצרה. יש הרבה נהלים לעבור עליהם.

שריף: מאז שנכנסתי, כואבת לי הרגל ואני מחכה לאישור כדי ללכת לרופא.

חיילת: אני מצטערת לשמוע.

שריף: זה רק יותר רע.

חיילת: אני לא רופאה.

שריף: זה ממש פה.

חיילת: (היא מסיטה מבטה) אני לא רופאה!

שריף: אני יכול ללכת לרופא?

חיילת: אתה שיתפת פעולה עם השב"כ? (שריף נזכר בשאלה דומה שנשאל בחקירה של השוטר הפלסטיני. השוטר נכנס)

שוטר: השב"כ פרסם את התמונות כי אתה לא עשית מה שאמרו לך.

שריף: אני לא משתף פעולה.

חיילת: בדיוק.

שוטר: כל העם שלנו נהיו בוגדים!

שריף: אני לא בוגד!

חיילת: לכן אתה לא זכאי לביטוח בריאות.

שוטר: אתה חושב שכולכם תגידו שאתם לוטים ואנחנו נשתוק? לא נעשה כלום?

שריף: (לחיילת) ושיהיה לי עבודה אני ילך לרופא?

שוטר: אתה מעדיף להיות נאמן לציונים!

שריף: אני לא יודע על מה אתה מדבר.

חיילת: רק מי שעוזר לנו זכאי לאישור עבודה.

שוטר: אם לא תעזור לנו, אתה לא תצא מפה.

שריף: אבל אני בסכנה.

שוטר: אם היית הילד שלי, כבר הייתי הורג אותך. (השוטר מכבה עליו סיגריה ויוצא)

חיילת: אתה בסכנה וקיבלת אישור להישאר.

שריף: אבל אני לא יכול לעבוד, לראות רופא. מה זה עוזר לי אם גם אין לי מקום לישון?

חיילת: תישן איפה שתרצה.

שריף: ככה אתם מתייחסים אליי?

חיילת: חשבת מה יקרה אם כל הפלסטינים יגידו שהם הומואים וייכנסו לישראל?

שריף: זה בחיים לא יקרה.

חיילת: אז למה אתה פה? מה, עדיף להיות הומו אצלכם? אצלנו יש שוויון, מצעדים, פונדקאות.

שריף: את מאמינה שהם יעזבו את המשפחה וילדים שלנו ובאים לפה?

חיילת: בסוף, אתם תהיו הרוב ויהיה מאוחר מדי לגרש אתכם.

שריף: אותנו מגרשים רק פעם אחת.

חיילת: תסתכל מה שקורה היום בעולם עם כל הפליטים. זה קטסטרופה ופה זה לא אירופה.

שריף: את מדברת ברצינות?

חיילת: אתה חושב שאני ממציאה? (מקריאה) "הבקשה שלך נובעת מרצונך ליהנות מאורח החיים הליברלי בישראל. הענקת זכויות סוציאליות לקבוצה של פלסטינים נושאת בחובה השלכות אפשריות על מבקשים פוטנציאליים עתידיים".

שריף: אני לא מבין מה אני עושה פה.

חיילת: בטח לא מקשיב לנהלים. נגמר הזמן ההיתר שלך מוגבל לשלושה חודשים, יש כאן טופס עם כל הנהלים.

שריף: לזה חיכיתי כל כך הרבה?

חיילת: שבמהלכם אתה מתבקש לחפש מדינה אחרת ולהגר.

שריף: איך?

חיילת: אנחנו סיימנו. תחתום כאן שכל מה שאמרתי ברור לך ומקובל עליך וכל מה שאמרת אמת. (היא מגישה לו טופס) וקח עצה ממני: בזמן שאתה בישראל, אל תבצע שום עבירה, לא צריכת סמים, לא סחר בסמים, לא ייצור סמים, לא אחזקת סמים, לא גניבה של סמים, לא גניבה בכלל או כל זה יחד. אף מדינה לא תאשר אותך עם תיק פלילי.

שריף: זהו? זה נגמר? (הוא מחזיר את הטפסים החתומים)

חיילת: כן, אני מתה לעשן.

תמונה 12 (הצעה מינית) – קיוסק בעיר מעורבת במרכז ישראל.

(שריף הולך לאטו מוטרד ומדוכא ברחוב באישון לילה. ילקוטו הבלוי על גבו. הוא משוחח עם נור הדמיוני בחוסר חשק)

שריף: אני גמור מעייפות. לא ישנתי כמה ימים. עוד פעם לעבור מקום. כבר עברתי מלא מקומות. אין לי כוח. נור, מה איתך? עשו לך משהו? אתה חי? מאז שאני בישראל אתה לא עונה לי. (שריף מתקרב לקיוסק שבכניסה אליו תלוי שלט "דרושים עובדים". מנהל הקיוסק מזמין אותו להיכנס. שריף נכנס, מסתכל על המאפים ומוציא שקלים מכיסו)

מנהל: לא צריך, קח עליי. זה טרי. (שריף בולס במהירות) מה, אפשר לחשוב שלא אכלת שנה, אחי.

שריף: תודה. אני מת מרעב. אפשר גם?

מנהל: תפאדל. זה יצא עכשיו חם חם, אחי.

שריף: ממש טעים.

מנהל: אתה ערבי, אח שלי?

(שריף מניד ראשו לשלילה, פיו מלא באוכל)

מנהל: אתה לא ערבי?

שריף: התעייפתי להיות ערבי, אני לא יהודי, אני לא נוצרי. אני בן אדם.

מנהל: וואלה, מצחיק. זה לקעקוע. אני קובי, אחי.

שריף: אני דניאל.

מנהל: איזה שמות יש לערבים היום.

שריף: אחי.

מנהל: מה?

שריף: כלום, כלום. (הם צוחקים) תגיד, אתה רוצה? –

מנהל: (הטלפון שלו מצלצל) רגע, אחי. העובד שלי מאחר. (הוא מדבר בערבית קלוקלת ובמבטא ישראלי כבד): "תגיד לי, מה נסגר? יצאנו לחגוג ואתה לא קם בזמן למשמרת? המונית שירות לא עצרה. יאללה, לא להמציא תירוצים. חאלס, ראינו ת'סטורי ש'ך מהמסיבה בחמש בבוקר. כמה זמן אתה פה, אחי?"

(לשריף) איך הערבית שלי?

שריף: (משקר) יפה מאוד.

(מנהל הקיוסק ממשיך ומדבר בעברית בשילוב ערבית קלוקלת)

מנהל: מה אמרת?

שריף: אני מחפש עבודה.

מנהל: וואלה. להכין לך קפה, אחי?

שריף: אני לא שותה קפה.

מנהל: אתה לא שותה קפה?

שריף: זה חס.

מנהל: אז קפה קר עליי.

שריף: מים, תודה.

מנהל: (הוא מביא לו בקבוק מים) כשאני רואה אנשים במצב שלך, אני לא יכול לא לעזור. לתת פרנסה, מקום לישון, זו מצווה אתה מבין.

שריף: זה יפה מצדך.

מנהל: וגם טוב שיש פנים יפות בכניסה. זה מושך תילקוחות.

שריף: לגמרי. אז מתי אני מתחיל?

מנהל: מחר תבוא. נלמד אותך מה שצריך לדעת על העסק, אחי.

שריף: באיזו שעה?

מנהל: ב-9 בבוקר.

שריף: סגור.

מנהל: מה אתה הולך לעשות עכשיו?

שריף: לישון.

מנהל: רוצה לישון אצלי? אני גר דקה מפה.

שריף: אני בסדר.

מנהל: אז בוא נלך פה למחסן רגע.

שריף: לא, זה בסדר.

מנהל: חשבתי אתה רוצה לעבוד פה.

שריף: כן, אבל -

מנהל: תזרום איתי, זה ישתלם לך.

שריף: אף פעם לא עשיתי את זה.

מנהל: הנה, קח שלוש מאות. (מוציא מזומן מכיסו ומניח על הדלפק)

שריף: אני גמור ממש.

מנהל: אני אביא לך משהו להתמסטל שתתעורר.

שריף: אני לא רוצה.

מנהל: ארבע מאות? זה כבר הרבה כסף וגם תוכל לעבוד פה בקיוסק.

שריף: חצי שעה מקסימום.

מנהל: תהיה טוב, נעשה קבוע.

תמונה 13 (עתיד לא ברור) – בחוף הים בישראל.

(שריף בן 22. לאחר כשנתיים שבמהלכן ניסה לשרוד בישראל, הוא כעת מיואש, אבוד ומתוסכל.

הוא מסטול מהסמים שנתן לו מנהל הקיוסק, הוזה ומדבר לעצמו ולנור הדמיוני)

שריף: אני ממש מצטער שעשיתי את זה. הוא שיקר לי. אני לא רציתי לשכב איתו,

באמת שלא. הייתי צריך לדעת מההתחלה שהוא רצה רק סקס. נור, אתה מבין שהוא

עבד עליי?

כמה טעויות עשיתי... מה רציתי, לספר לאבא? בגללי אבא מת - שברון לב, לא התקף לב. עכשיו אין אף אחד שיגן עלי. אני נולדתי בצד הלא נכון של המפה ושל הנטייה ושל המשפחה, בן שאוהב בנים.

נור, מה איתך? אתה לא עונה לי. אתה חי? אתה מקשיב לי בכלל? אתה גם נטשת אותי? אולי תלך? די. אני מגרש אותך מהראש שלי. צא. אני לא רוצה אותך יותר ואני לא צריך אותך יותר. אנחנו בחיים לא ניפגש! אני אצליח הכי טוב בלעדיך!

(שריף מתמסטל יותר וההזיות מתחזקות) מעכשיו זה רק שריף ואין יותר סודות. אני לוטי. כולם שומעים, שריף הלוטי.

ושריף, שריף יפתח מאפיה. רשת של מאפיות. ואני אתן לכולם עבודה, כל מי שירצה שיבוא לעבוד. ואז אני אקים מדינה. עשר מדינות. מדינות בלי שאלות. בלי חקירות. מדינה בלי קפה. ואני אבנה שביל ענק ארוך מאוד בין כל המדינות בכל העולם, ונעבור ממקום אחד לשני הכל ברגל. בלי חומות, בלי גדרות, בלי גבולות.

כמה יפה פה בחוף הים. כל כך שקט שאפשר לשמוע עד סוף העולם. הרוח נעימה. המים קרים. וכמה פרפרים, מלא מלא פרפרים. וכוכבים. השמיים מלאים כוכבים. הם מאירים. כל כך רחוקים. ואני כוכב ואני עף בכל השמיים.

(הוא מתחיל לספור כוכבים בערבית ובעברית. אור יורד לאטו) אחת. שתיים. שלוש. ארבע. חמש. שש. שבע. שמונה. תשע. עשר.

מסך